27 Νοεμβρίου 2026

Δεύτερη Συνάντηση Σχολής Γονέων Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας

/ Γενικά Θέματα

Την Κυριακή 22 Νοεμβρίου 2026, στο Πνευματικό Κέντρο της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας, πραγματοποιήθηκε η δεύτερη συνάντηση της Σχολής Γονέων της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας, με θέμα: «Τι μας διδάσκουν τα παιδιά μας – Ακολουθώντας την παιδαγωγία του Μακαριστού Μητροπολίτου Σισανίου και Σιατίστης Παύλου» και ομιλητή τον κ. Ηλία Λιαμή, Θεολόγο, Μουσικολόγο και συγγραφέα.

Την εκδήλωση άνοιξε ο Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος της Ιεράς Μητροπόλεως Κερκύρας, Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, καλωσορίζοντας τον

επίσημο προσκεκλημένο και ομιλητή, μεταφέροντας τις ευχαριστίες και την ευλογία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων κ. Νεκταρίου τόσο προς τον ομιλητή όσο και προς το κοινό. Ο π. Θεμιστοκλής μίλησε για την προσωπικότητα του Μακαριστού Μητροπολίτου Σισανίου και Σιατίστης κυρού Παύλου, λέγοντας πως ήταν ένας άνθρωπος αφιερωμένος στον Θεό, στην οικογένεια, στους νέους ανθρώπους μέσα στην εκπαίδευση, κοντά σε κάθε άνθρωπο της καθημερινότητας με ζήλο, προσφορά και θυσιαστική αγάπη.

Αμέσως τον λόγο πήρε ο κ. Λιαμής ευχαριστώντας για την πρόσκληση και την φιλοξενία τον Σεβασμιώτατο και τους υπευθύνους της Σχολής. Στο λόγο του τόνισε ότι «Μετά από την σχέση μου με τον πατέρα Παύλο δεν είμαι αυτός που ήμουν διότι αυτός ο άνθρωπος μου διαμόρφωσε τον χαρακτήρα, το μυαλό και την καρδιά μου». Και συνέχισε ο ομιλητής: «Αγάπη και αλήθεια θέλουν τα παιδιά μας. Ο πατήρ Παύλος μιλούσε για αγάπη. Λέξη συνηθισμένη, αλλά άγνωστη στην ουσία της. Η λέξη «αγάπη» για εκείνον δεν είναι αφηρημένη, αλλά γεμάτη από το περιεχόμενο που της δίνει η πίστη του. Το τι είναι αληθινή αγάπη το έμαθε μέσα από τη σχέση του με τον Θεό, με τον πνευματικό του αγώνα, την αγιότητα του πνευματικού του δασκάλου, μέσα από την εμπειρία του ως πνευματικού οδηγού χιλιάδων ψυχών και φυσικά με την πατρότητα του Θεού Πατέρα. Εάν κατανοήσουμε το κίνητρο του Πανάγαθου Θεού να μας δημιουργήσει, μπορούμε να αναζητήσουμε σε αυτό την αυθεντική πηγή, το αυθεντικό κίνητρο, όταν επιλέγουμε κι εμείς να γίνουμε καλοί γονείς. Ο Θεός δεν μας δημιουργεί από δική του έλλειψη ούτε από την ανάγκη να έχει απογόνους, αλλά από χαρά. Ο Τριαδικός Θεός αντλεί τη μακαριότητά του από την τριαδική του σχέση. Ο Δημιουργός Πατέρας σέβεται την ελευθερία μας. Θέλει να επιλέξουμε ελεύθερα τη σχέση μαζί του. Υπάρχει πάντοτε το ενδεχόμενο να απαρνηθούμε την παρουσία του στη ζωή μας. Παράδειγμα, η παραβολή του ασώτου υιού. Βάζει όρια σε έναν δρόμο με μοναδικό σκοπό να υπάρχει πραγματική δυνατότητα επιλογής στη σχέση. Ενημερώνει για τους κινδύνους και τις συνέπειες. Στο πέσιμό μας και στην οδύνη που προκαλούν οι πληγές οι οποίες προκύπτουν από τις λανθασμένες επιλογές μας στέκεται δίπλα στον πονεμένο άνθρωπο και αναλαμβάνει το κόστος της αμαρτίας για την οποία δεν είναι υπεύθυνος. Ο Χριστός κατά την επίγεια παρουσία του, βρίσκεται διαρκώς σε επαφή με τον επουράνιο Πατέρα, έχοντας μια αγάπη απέραντη και ισχυρότερη από κάθε πάθος και κάθε φθορά. Ο Θεός Πατέρας εμπιστεύεται τα παιδιά του και πιστεύει ότι η θυσία Του αυτή θα βρει ανταπόκριση και δεν θα πάει χαμένη και επιπλέον δεν επιδιώκει να υποχρεώσει τον άνθρωπο, αλλά να ενεργοποιήσει το φιλότιμό του για την επιστροφή».

Και συνέχισε ο ομιλητής: «Ποιές είναι οι προεκτάσεις αυτών των διαστάσεων της

πατρικής αγάπης του Θεού στη δική μας γονεϊκότητα; Ο πατήρ Παύλος πάντα πίστευε πως τα παιδιά δεν μπορεί παρά να είναι προϊόντα της χαράς και της αγάπης του ζευγαριού και πως μόνο έτσι διατηρούν τη δική τους ισορροπία και χαρά. Πάντα συμβούλευε να σεβόμαστε την ελευθερία των παιδιών και να μην τα θεωρούμε προεκτάσεις μας. Οι σημερινοί γονείς, κάθε φορά που το παιδί επιλέγει έναν διαφορετικό δρόμο, βιώνουν την αποτυχία του γονεϊκού τους ρόλου. Αυτό είναι άδικο και για εκείνους και για τα παιδιά τους. Για να τεθούν όρια πρέπει να υπάρξει απόσταση. Πολλοί γονείς, εξαιτίας των κενών στη δική τους σχέση, ζουν πολλές φορές μέσα από τη ζωή των παιδιών τους. Μια τέτοια σχέση δεν μπορεί να οδηγηθεί στη θέσπιση ορίων. Ο πατέρας συμπονά το παιδί του, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι το απομακρύνει από τις συνέπειες των πράξεων του. Το ότι απλώνει χέρι βοηθείας δεν σημαίνει ότι το αθωώνει ή ότι μεταθέτει στην κοινωνία, στον καθηγητή, στον Θεό ή σε οποιονδήποτε άλλον την ευθύνη για την αποτυχία του παιδιού του. Όσο το παιδί είναι μικρό, ο πατήρ Παύλος πάντοτε επεσήμαινε, ο γονιός αποτελεί για εκείνο σημείο αναφοράς. Εκείνος είναι το μέτρο, εκείνος είναι το κριτήριο. Στα δικά του μάτια το παιδί θα διαβάσει το σωστό ή το λάθος, την επιτυχία ή την αποτυχία, την ενθάρρυνση ή την αποθάρρυνση. Ο σωστός γονέας, όμως, έχει πρώτα ο ίδιος βάλει στη ζωή του τον Θεό Πατέρα. Όσο ο γονιός ενώνεται με τον δικό του επουράνιο Πατέρα, το ανθρώπινο χέρι του γίνεται χέρι Εκείνου, ο οποίος αναλαμβάνει να αναπληρώσει τις δικές μας ανθρώπινες ελλείψεις. Ό,τι κι αν συμβεί, ο γονιός πρέπει να εμπιστευθεί το παιδί του με την βεβαιότητα πως τελικά θα τα καταφέρει. Δεν του αποκρύπτει τα λάθη και τις ευθύνες του. Πιστεύει όμως ότι ένα νέο ξεκίνημα είναι εφικτό. Και υπάρχει ένας επουράνιος Πατέρας που πιστεύει στη σωτηρία και των δύο».

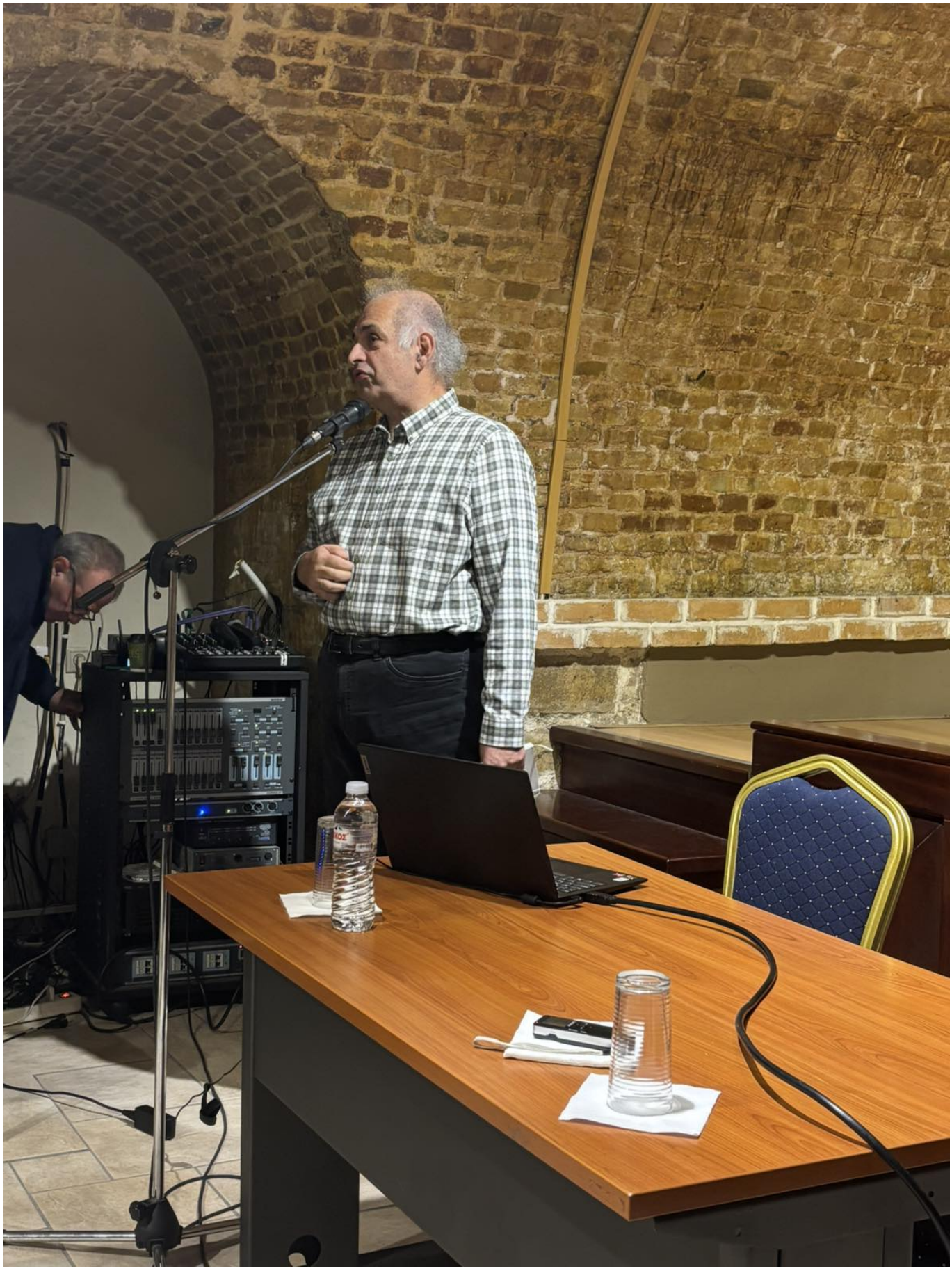

Κλείνοντας την ομιλία του ο κ. Λιαμής, τόνισε και κάποιες πρακτικές συμβουλές

του Μακαριστού κυρού Παύλου, που προκύπτουν από όσα έλεγε αλλά και από τον τρόπο με τον οποίο λειτουργούσε ο ίδιος: «Ο πατήρ Παύλος ήταν πειστικός, γιατί η θεολογία του είχε γίνει βίωμα και τρόπος ζωής. Ό,τι έβγαινε από το στόμα του ήταν ξεχείλισμα της καρδιάς και όχι του μυαλού του. Ήταν εκχύλισμα του τρόπου με τον οποίο βίωνε ο ίδιος την πατρότητα του Θεού. Ο ίδιος συχνά παρέπεμπε πνευματικά του παιδιά σε ειδικούς, όταν έβλεπε ότι μπορούσαν να βοηθηθούν από αυτούς. Πίστευε όχι τόσο στην ψυχολογική διάγνωση όσο στην υπαρξιακή μεταμόρφωση μέσω της σχέσης με τον Χριστό. Είχε αφομοιώσει στην προσέγγισή του προς τους ανθρώπους την ευθύτητα, την ελευθερία από τη γνώμη των άλλων και την επιείκεια. Ήταν, επίσης, ανά πάσα στιγμή πρόθυμος να επωμιστεί πόνο και κόπο που δεν του αναλογούσαν. Συχνά άφηνε να εννοηθεί πως οι ελλείψεις των γονέων βαραίνουν τα παιδιά και πως ο γονιός δεν πρέπει ποτέ να πάψει να εξελίσσεται.

Η εκδήλωση έκλεισε με γόνιμο διάλογο μεταξύ κοινού και ομιλητή, που συντόνισε ο υπεύθυνος της Σχολής Γονέων, π. Σπυρίδων Τριανταφυλλος.

ΒΙΚΟΣ

ENOPIA